

RASPORED SV. MISA U VUGROVCU 10. VIII. - 16. VIII. 2026.

PON.	-----	-----
UTO.	u 18.00 sati	+ FRANJO, MARICA i SLAVKO Dumić, MARICA i IVAN Vuger, IVAN Trempetić, MARIJO, IVAN i ANĐA god. Pavić, obit. Brkić, Koši, Faust, Jakopović, Lovrić za jednog svećenika i dvije nakane
SRI.	-----	-----
ČET.	-----	-----
PET.	u 18.00 sati	– Vjenčanje
SUB.	u 9.00 sati	– Župna
NED.	u 9.00 sati	– Župna

OBAVIJESTI:

U subotu slavimo **VELIKU GOSPU** – tradicionalno hodočašće naše župe u Mariju Bistricu. **Svečana sveta misa bit će u 10.00 sati, koju predvodi naš nadbiskup Dražen Kutleša.**

Mnogi ćete hodočastiti pješice. Želim Vam obilje Božjega blagoslova na hodočašću.

Kod nas će sveta misa biti u 9.00 sati.

Kroz srpanj i kolovoz nedjeljom je sveta misa u 9.00 sati.

Hodočašće u **PLETERNICU GOSPI OD SUZA JE 29. KOLOVOZA.**

Vama koji ste na godišnjem ili se spremate na godišnji želim da odmorite i dušu i tijelo i neka vas dobri Bog blagoslovi!

Župni ured možete dobiti i putem telefona 01 2044255 ili 098814885.

Imate najnoviji broj Župnog listića.

www.zupa-vugrovec.com

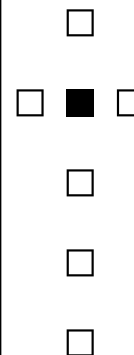
Pripremio i uredio: vlč. Filip Lucić, upravitelj Župe sv. Franje Ksaverskog – Vugrovec
Tel. ++385 1 20 44 255 □ ■ □ Broj umnoženih primjeraka: 220
Žiro-račun Župe: 2360000-1101843779 □ ■ □ IBAN: HR1423600001101843779

ŽUPNI LISTIĆ

Župe sv. Franje
Ksaverskog

□ VUGROVEC □

God. XXII. broj 30(1111)
9. kolovoza 2026. godine

XIX. NEDJELJA KROZ CRKVENU GODINU Mt 14,22-33

Pošto je nahranio mnoštvo, Isus odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo. A pošto otpusti mnoštvo, uziđe na goru, nasamo, da se pomoli. Uvečer bijaše ondje sam. Lađa se već mnogo stadija bila otisnula od kraja, šibana valovima. Bijaše protivan vjetar. O četvrtoj noćnoj straži dođe on k njima hodeći po moru. A učenici ugledavši ga kako hodi po moru, prestrašeni rekoše: “Utvara!” I od straha kriknuše. Isus im odmah progovori: “Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!” Petar prihvati i reče: “Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!” A on mu reče: “Dođi!” I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali kad spazi vjetar, poplaši se, počne tonuti te krikne: “Gospodine, spasi me!” Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: “Malovjerni, zašto si posumnjao?” Kad uđoše u lađu, utihnu vjetar. A oni na lađi poklone mu se ničice govoreći: “Uistinu, ti si Sin Božji!”

Komentar:

Valovi, oluje, protivni vjetrovi mogu ugrožavati naš svakodnevni život. Isus nam nije obećao lagodan život bez kušnji i poteškoća. Ali nam je obećao i darovao svoju prisutnost. Valja samo zadržati svoj pogled na njemu. Oluja je velika, vjetrovi su protivni, u mnogo prilika izgleda kao da tonemo. Kada je Isus ušao u lađicu zajedno sa spašenim Petrom, oluja i vjetar su utihnuli. Već sama Isusova prisutnost donosi mir. Najteže zlo koje se Isusovim učenicima može dogoditi je to da se odijele od njega.

BISERNI PRSTEN - PRIČA O PRAVIM VRIJEDNOSTIMA

Jedna priča govori o mladiću koji se obratio mudracu za pomoć rekavši mu: “Dolazim, učitelju, jer se osjećam tako bezvrijednim da nemam volje ni za što. Kažu mi da sam ni za šta, da ništa ne radim dobro, da sam nespretan i prilično glupav. Kako se mogu popraviti? Šta mogu učiniti da me više cijene?”

Učitelj mu je, i ne pogledavši ga, rekao: “Baš mi je žao momče. Ne mogu ti pomoći budući da prvo moram riješiti svoj problem. Možda poslije...”. Malo je zastao i dodao: “Kad bi ti meni pomogao, brže bih to riješio i možda bih ti onda mogao pomoći.” “V... vrlo rado, učitelju”, oklijevao je mladić osjećajući da je opet obezvrijeđen i da su njegove potrebe zapostavljene.

“Dobro”, nastavio je učitelj. Skinuo je prsten koji je nosio na malom prstu lijeve ruke i pružajući ga mladiću, dodao: “Uzmi konja koji je vani i odjaši do tržnice. Trebam prodati ovaj prsten jer moram vratiti dug. Moraš za njega dobiti najbolju moguću cijenu i nemoj prihvatiti manje od jednog zlatnika. Idi i što prije se vrati s tim novčićem.” Mladić je uzeo prsten i otišao. Čim je došao na tržnicu, stao je nuditi prsten trgovcima, koji su ga promatrali sa zanimanjem dok im mladić nije rekao koliko traži za njega. Kad je mladić spomenuo zlatnik, neki su se smijali, drugi su okretali glavu i samo je jedan starac bio dovoljno ljubazan da mu objasni da je zlatnik prevrijedan da bi ga dobio u zamjenu za prsten. Netko je htio pomoći te mu ponudio srebrenjak i bakrenu posudicu, ali mladić je dobio upute da ne prihvati ništa manje od zlatnika pa je odbio ponudu. Nakon što je ponudio prsten svima koje je sreo na tržnici, a bilo ih je više od stotinu, skrhan zbog neuspjeha popeo se na konja i vratio se. Kako je samo mladić želio zlatnik, da ga može dati učitelju i riješiti ga brige kako bi napokon dobio njegov savjet i pomoć! Ušao je u sobu.

“Učitelju”, rekao je, “žao mi je. Ne mogu dobiti to što tražiš. Možda sam mogao dobiti dva ili tri srebrenjaka, ali sumnjam da ću ikoga moći zavarati u vezi s pravom vrijednošću prstena.” “To što si rekao veoma je važno, mladi prijatelju”, odgovorio je učitelj. “Najprije moramo doznati pravu vrijednost prstena. Ponovo uzjaši konja i idi zlataru. Tko to može znati bolje od njega? Reci mu da želiš prodati prsten i pitaj ga koliko ti može dati za njega. Ali ma koliko ti nudio, nemoj mu ga prodati. Vрати se ovamo s prstenom.”

Mladić je opet uzjahao konja. Zlatar je pregledao prsten uz svjetlo uljane lampe, pogledao ga kroz povećalo, izvagao i rekao mladiću: “Reci učitelju, momče, da mu, ako ga želi odmah prodati, za prsten ne mogu dati više od pedeset osam zlatnika.” “Pedeset osam zlatnika?!” uzviknuo je mladić. “Da”, odgovorio je zlatar. “Znam da bismo s vremenom za njega mogli dobiti šezdesetak zlatnika, ali ako ga hitno prodaje...” Mladić je uzbuđen odjurio učiteljevoj kući i rekao mu šta se dogodilo. “Sjedni”, rekao mu je učitelj nakon što ga je saslušao. “Ti si poput ovog prstena: pravi biser, vrijedan i jedinstven. I kao takvog te može procijeniti samo pravi stručnjak. Zašto ideš kroz život želeći da netko nebitan otkrije tvoju pravu vrijednost?” I rekavši to, ponovno stavi prsten na mali prst lijeve ruke.

Ovih dana napustio nas je:

STJEPAN VUGER iz Đurđekovca u 75. god.

Dobri Bože primi ga među svete i izabrane svoje!

KOMENTAR

Što znači vjerovati? Da li je osnovna polaznica povjerenja sama vjera u Boga? Da li smo izgubili vjeru, a time i povjerenje u sebe, a time i u druge. Otudenost pojedinca o pojedinca učinila je da se sve više gube obitelji, gube se zajednice, osjeća se sve više jedna osamljenost, a sam svijet gubi se u licemjerju i laži. Ovako pomalo ogoljeli osjećamo se slabi i odjednom dolazi do izražaja istina i to u jednom pitanju a što je uopće istina? Od kuda da pođem trebala bih od sebe, da li sam uopće dovoljno jak da prihvatim istinu makar bila i porazna za mene ili da istinu prihvatim samo onim djelom koji bi mi odgovarao. Ovako bih mogao zaključiti da mnogi od nas se jednostavno boje istine, boje se priznati koliko su slabi i time se gubi povjerenje, jer svjesni toga kakvi smo sami i što smo spremni učiniti da ne dođe do izražaja ono što nije dobro i što ne bi došlo do toga da nas povrijedi nešto kod nekoga koji to nije mogao zatomiti. Možda smo tako nešto slično doživjeli i taj strah koji izaziva jača rad adrenalina i krvi budi NEPOVJERENJE. Povjerenje često možemo sačuvati ako imamo jaku snagu vjere i moć opraštanja. To nije lako, no jednostavno si moramo to staviti za cilj smisla života, jer samim time i mi smo smireniji i lakše možemo odvagnuti što je tako strašno, što bi moglo prouzročiti gubitak povjerenja u nekoga. Neke ljude, događaje i pojave ne bi trebali generalizirati sve u đuture u nekom negativnom svijetlu niti sve idealizirati. Krajnosti bilo čega su bolne i samim time štetimo sami sebi. Trebali bi pronaći neku zlatnu sredinu jer samim time na neki način postajemo realni optimist. Imati povjerenje znači poznavati Boga i to u smislu svega lijepoga i dobrog što nam se desilo ili nam se može desiti. Kroz jedno takvo ozračje i mi se sami bogatimo u bilo kojem pogledu. Iako prisutan strah, postaje manji jer samim time i kod nas i kod drugog ulijeva se i jedna doza samopouzdanja, postajemo jači, a i samim time postizemo mogućnost da se čovjek približi čovjeku i da se samim time izgubi ta užasna otudenost. Zato bi trebali prestati u svakom čovjeku gledati svog neprijatelja i sve više se obogaćivati povjerenjem, a samim time i ljubavi.